

LBRIS

We know
books

MAGGIE MITCHELL

A DOUA FATĂ

editura rao

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

Lois

Toată lumea ne-a crezut moarte. Fuseserăm dispărute timp de aproape două luni; aveam doisprezece ani. Ce altceva s-ar fi putut crede?

S-au bucurat când ne-am întors, fără îndoială. Dar nimic nu mai era la fel. Ai fi zis că ne întorseserăm din morți, era ca și cum am fi purtat un fel de stigmat. Faptul atât de improbabil că supraviețuiserăm ne făcea să fim vinovate. Probabil că ne vânduserăm sufletele, credeau ei, sau poate chiar și mai rău. Fără tăgadă, nu fusese vina noastră (adică nu întru totul), dar asta nu schimba lucrurile. Nu mai eram la fel ca înainte.

Și asta era adevărul, deși nu așa cum credeau ei. Pentru noi, ceea ce conta era faptul că fuseserăm alese. Din tot restul. Avuseserăm întotdeauna bănuieli că suntem diferite; și, în cele din urmă, acest lucru ne fusese confirmat. Nu avea niciun rost să ne prefacem că n-ar fi așa; de fapt, spre ușurarea noastră, nimeni nu ne pretindea asta. Oamenii acceptau că suntem ieșite din comun – și se țineau departe de noi, ca și cum am fi avut ascunsă o bombă pe undeva, care într-o zi ar fi putut să explodeze pe neașteptate.

Din moment ce stăruii să spun că am fost alese, mi se pare cât se poate de corect să recunosc că am fost a doua aleasă de el. Carly May a fost prima. Mi-ar plăcea să cred că la mijloc a fost șansa, un accident al geografiei, faptul că el ne voia la fel de mult pe amândouă și că întâmplarea a făcut ca atunci să se afle mai aproape de Nebraska

decât de Connecticut. Știu însă că, pentru el, nimic nu era întâmplător. Eu am fost a doua. Carly a fost prima. Pe veci.

Fotografiile noastre erau peste tot, cu toate că n-am reușit niciodată să avem fețele imprimate pe o cutie de lapte.

După privirea noastră din poze eram deja condamnate, tăiate în bucăți și îngropate în adâncul pădurii. Posturile de televiziune și ziarele ne publicaseră de multe ori pozele din școală, în care zâbeam visătoare, cu un oarecare tragism, pe un fundal cenușiu-albăstrui. Fotografiile noastre apăreau și în presă: Carly cu coronițe strălucitoare peste buclele ei aurii, cu buze rujate și cu un zâmbet plin de făgăduieli tulburătoare. Eu, Lois, mai serioasă, pozam cu trofeele obținute la concursurile de ortografie, la fel de atrăgătoare ca o mătă furioasă. Cel puțin așa mi se părea mie.

Carly May a dispărut iar după ce a împlinit optsprezece ani, dar de data asta de capul ei. A lăsat un bilet. „Nu mă căutați, că n-o să mă găsiți“, a mângălit pe spatele uneia dintre pozele ei de portofoliu. Își desenase mustață și își înnegrise albul ochilor. Știu asta deoarece Gail, mama ei vitregă, m-a sunat după doi ani, când s-a apucat să-și scrie memoriile. Se gândise că poate știu unde se află Carly May. Habar n-aveam; de ani de zile nu mai auzisem de ea. Totul e consemnat în cartea lui Gail, care pune accentul pe propria ei suferință și creativitate; mi-a trimis și mie un exemplar. Am aruncat cartea aia de pe un pod.

Când Carly a reapărut în viața mea, ne apropiam amândouă de treizeci de ani. Iar ea nu mai era deloc Carly May Smith cea pe care o știam.

Carly May

Mi-a fost întotdeauna greu să vorbesc despre ceea ce mi s-a întâmplat, fără ca povestea să sune melodramatic. Și imediat ce fac

asta, încep să simt că nu sunt sinceră, ca și cum aș încerca să pun în evidență o idee pentru un film de televiziune „bazat pe o poveste adevărată“, ceea ce nu e identic cu a fi adevărat. Adevărul e că n-am mai vorbit de ani întregi despre asta, cu absolut nimeni.

De fapt, nu a fost câtuși de puțin melodramatic. Acesta e lucrul cel mai șocant, după părerea mea: cu câtă liniște am acceptat ceea ce se întâmpla. Pentru mine, faptul că am fost răpită ziua în amiaza mare de pe strada principală a unui orașel cât un sătuc din Nebraska era departe de a fi cel mai tâmpit lucru care mi s-ar fi putut întâmpla în acea zi.

Am plecat de la ora de balet și mă îndreptam agale spre Casa Frumuseții, unde Gail, mama mea vitregă, își făcea unghiile și Dumnezeu știe ce altceva. Femeia aia se îngrijea o groază. Eu purtam niște pantaloni scurți și strâmți de ciclism și un tricou lălău, târșându-mi picioarele de puștoaică de doispe ani pe trotuarul larg și încins de pe Strada Mare a orașelului Arrow din Nebraska, cu geanta de balet azvârlită pe umăr. Îmi scotoceam mintea după vreun fel în care s-o fac pe Gail nefericită, când lângă mine s-a oprit mașina. Imposibil de descris. Cenușie. Eu nu știam nimic despre mașini. Mi-am dat seama însă imediat că tipul de la volan era un străin. În Arrow, asta era ceva rar. Bărbatul s-a aplecat și a lăsat în jos geamul din dreapta. „S-o fi rățăcit“, mi-am zis eu. Îmi închipuiam că o să mă întrebe cum dracu' se poate întoarce într-un loc civilizată, așa că m-am oprit și am așteptat, vrând și nu prea să-i explic cum să ajungă la autostradă. Pot să jur că aveam expresia aia de obrăznicătură, tipică pentru o puștoaică de doispe ani.

El însă nu voia să-i spun pe unde s-o ia; și văzuse destule imagini, ca să-și dea seama că dăduse peste fata pe care o căuta.

– Urcă, mi-a zis, zâmbitor. Te iau la o plimbare.

Și așa am făcut. Nu m-am gândit de două ori. Numai Dumnezeu știe de ce. De fiecare dată când încerc să explic asta, mă împotmolesc la felul în care s-a uitat la mine – de parcă m-ar fi cunoscut perfect, de

parcă mi-ar fi putut citi gândurile, de parcă aş fi fost singura fiinţă de pe lume care conta pentru el. Şi nu vrea oricine să fie privit aşa?

La ceva vreme după asta, am studiat fotografiile mele pe care le avea în dosar. În unele dintre ele zâmbeam fals, cu gura până la urechi. În altele păream uşor îmbufnată, imitând chipurile botoase ale modelelor din reviste. Am încercat să-mi dau seama cum de ştiuse; adică de ce fusese atât de sigur că nu trebuia decât să deschidă portiera maşinii, iar eu aveam să sar imediat înăuntru. Am căutat vreo scripă nepăsătoare, prevestitoare de rău, în ochii mei de preadolescentă, vreo scânteie de depravare latentă. Dar n-am putut zări absolut nimic, nici măcar în lumina a ceea ce ştiam deja. Reuşisem să-mi însuşesc repede privirea aceea insipidă pe care te aştepţi s-o aibă fetele frumoase. Şi, atât cât puteam să-mi dau eu seama, nu spunea de fapt nimic.

Am mers şi am tot mers. Nu-mi dădeam seama decât că ne îndreptăm spre est. În primele ore, abia dacă a rostit câteva vorbe; din când în când, schimba posturile de radio, deşi nu părea deloc să găsească ceea ce voia să asculte. S-a strâmbat la Mariah Carey, la Nirvana, la Beck; s-a oprit o dată la Johnny Cash, dar chiar şi atunci a schimbat după câteva secunde. Mă tot întrebam ce se aştepta să găsească şi de ce se lăsa pradă dezamăgirii, dacă tot ştia deja că radioul n-are ce să-i ofere. Când a închis aparatul, am văzut cu coada ochiului că îşi ţinea mâinile relaxat pe volan, iar asta, nu ştiu de ce, mă făcea să mă simt în siguranţă. Din când în când, îmi arunca o privire şi îmi zâmbea uşor; un zâmbet de unchi, mi se părea, sau poate un zâmbet de profesor, cu toate că eu nu aveam unchi, iar majoritatea profilor mei de până atunci fuseseră femei anxioase, cu părul făcut permanent şi bluze jalnice, înflorate. El părea, mai degrabă, un profesor dintr-o fantasmă, arătos, un pic misterios. Îi urmăream privirea când se uita la mine; observasem că nu şi-o dezlipea de pe chipul meu; nu hoinărea cu ochii pe picioarele mele bronzate şi subţiri, nici pe moviţele de curând apărute pe sub tricoul roz.

Asta m-a făcut să mă simt în siguranţă, aşa că m-am relaxat şi am început să mă uit la traficul din Nebraska, de parcă n-ar fi avut nicio legătură cu mine. Nu părăsisem niciodată statul. Am fost tare încântată când am intrat în Iowa, deşi peisajul arăta cam la fel; îmi plăcea ideea că îmi las universul în urmă. Atunci am ieşit de pe autostradă şi ne-am oprit la o benzinărie; acolo, el a scos dintr-o pungă de pe bancheta din spate o perucă şaten-închis. Mi-a întins-o de parcă mi-ar fi făcut un cadou, de parcă ar fi ştiut dinainte că aveam să fiu încântată de ideea de a mă deghiza. M-a aşteptat în faţa toaletei pentru femei, ciudat de curată, şi a cercetat o hartă în timp ce eu îmi îndesam sub perucă părul lung, aranjând-o, până când bretonul a ajuns să-mi stea drept pe frunte. Probabil că era o perucă ieftină – părul părea din acela pentru păpuşi, cam ţepos şi lucios, ca şi cum ar fi fost de plastic. Până atunci, nu purtasem niciodată perucă, însă mi-am pus-o de îndată. Mi-am şters rujul şi machiajul uşor pe care îl avusesem la ora de balet, iar asta m-a făcut să mă simt ca şi cum aş fi fost altcineva. Am repetat câteva mutre noi în oglinda încetoşată şi crăpată. M-am hotărât să par timidă şi inocentă. Onestă, deşi nu cunoşteam cuvântul acesta pe atunci. (Planul acesta nu m-a ţinut prea mult.) M-am privit în oglindă printre pleoapele coborâte cu sfială, apucându-mă de-a dreptul să flirtez cu noua mea identitate, până când bărbatul a ciocănit politicos la uşă. Şi, când am catadicsit să ies, a dat din cap aprobator spre mine.

A cumpărat de la benzinărie nişte hotdogi cam arşi, după care am luat-o spre est pe o şosea de ţară, străbătând lanurile nesfârşite de grâu. Eram în culmea fericirii.

Lois

Ar fi fost uşor să n-o observi. În colţul din stânga jos al ecranului, o femeie care nu se vedea clar, cu ochelari negri, se trăgea înapoi

pe trotuar, ca să evite un glonț. Acțiunea ei nu era importantă în sine, nici necesară pentru intrigă; nu făcea decât să contribuie la haosul general; nu era un personaj principal, nici măcar unul secundar. Soarta ei părea lipsită de importanță pentru narațiune în ansamblu.

– Face parte din grupul gangsterilor? l-am întrebat pe Brad, încercând să-i zăresc chipul încețoșat, pe jumătate ascuns.

– Tipa aia din colț, vrei să zici? Aș zice că-i mai degrabă una dintre târfulițele gangsterilor. Sau e amanta vreunui? Acesta-i cuvântul, amantă? E tare. Combinație de dominatrix și Barbie.

– Are și ea armă, i-am arătat, vorbind pe un ton egal. Nu-i doar o târfuliță.

Observasem că ținea pistolul în mâna stângă. Și, în timp ce-i priveam degetele lungi și subțiri încheștate pe patul armei – pregătindu-se, după cât se părea, să o folosească – puteam să jur că am dreptate. Cunoșteam mâna aceea. Era de-acum mai în vârstă, mai lungă, mai elegantă. Însă aș fi recunoscut-o dintr-o mie.

Îmi terminasem doctoratul și îmi găsisem o slujbă ca profesoară la o filială a Universității din New York, unde predam literatura engleză studenților ale căror creiere, descopeream treptat, reacționau aproape în exclusivitate la stimuli electronici. Nu erau deloc cu mult mai tineri decât mine, însă mie îmi făceau impresia că aparțin altui secol. Locuiam într-un apartament spațios, aflat la ultimul etaj al unei clădiri victoriene de la începutul secolului, care avea mai mult farmec decât izolație contra frigului. (În partea de nord a statului New York, „spațios“ e o denumire codificată folosită de agenții imobiliari pentru „friguros“.) O zărisem pe Carly May într-un colț al televizorului meu într-o seară de joi, pe la sfârșitul lui ianuarie. Afară erau sub zero grade; de zile întregi. Eram cu unul dintre colegii mei de la departamentul de engleză; stăteam cuibăriți în păaturi tricotate și ne uitam la un film la televizor, mâncând pizza. Și când spun cuibăriți, mă refer la faptul că fiecare dintre noi stătea învelit

în propria pătură. Nu ne atingeam. Brad Drake și cu mine eram cei mai tineri asistenți din departament. Cei din următorul contingent, trecuți de treizeci și ceva de ani, aveau copii, case cu grădină, vieți. Dădeau petreceri de la care toți oaspeții plecau acasă la zece seara, căscând și mormăind câte ceva despre persoanele lăsate să aibă grijă de copii. La început, am fost și eu la câteva dintre petrecerile acestea. Pentru ei, nu mai era deloc ceva amuzant să se uite la filme proaste ca să rădă pe seama lor. Erau colegi excelenți, dar știam că n-aveau să-mi fie niciodată prieteni. Iar asta era OK. N-aveam nevoie de prea mulți prieteni. Brad îmi era de ajuns.

– Dă la distribuție, i-am cerut lui Brad, care, ca de obicei, stătea agățat de telecomandă.

– Nu putem să așteptăm până se termină?

– O cunosc pe fata aia, i-am explicat. Jur că o cunosc. Trebuie să verific.

– De unde s-o cunoști? Abia dacă i se vede mutra. Și dacă o cunoști, ce nevoie mai ai să verifici? Adică dacă ești așa de sigură. Și...

– De ce trebuie să mă contrazici, orice aș spune?

Era o întrebare inutilă; așa era Brad. De obicei, o luam ca pe o formă de perversitate absolut adorabilă, una dintre multele trăsături care justificau, cel puțin în ochii mei, baza lipsită de orice urmă de erotism a relației noastre.

Am înșfăcat telecomanda.

Am trecut repede peste personajele care chiar aveau nume, zăbovind însă asupra celor care erau identificate ceva mai criptic: prima fată moartă, a doua fată moartă, fata de la masă, fata cu arma. În ultimul grup am zărit un nume care nu era cel pe care îl căutam, dar mi-a atras totuși atenția: Chloe Savage. Inițialele erau cele potrivite. Și mai era ceva: un ecou fantomatic, fără nicio legătură cu logica; un fel de vibrație surdă în stomac. Pur și simplu știam.

– Nu e ea, i-am zis lui Brad, dezamăgită, și m-am cuibărit la loc pe canapea mimând dezamăgirea.

Instinctiv, recusesem la acest subterfugiu; nicio clipă nu-mi trecuse prin minte să-i spun adevărul lui Brad.

Era absolut normal ca ea să-și fi schimbat numele.

M-am dus țintă la computer după ce Brad a plecat, târșându-și pașii prin zăpadă și privindu-mă cu jale, nemulțumit că nu l-am invitat să doarmă pe canapea. Am găsit destule poze ale lui Chloe Savage care să-mi confirme ceea ce știam deja pe jumătate. Informațiile biografice erau dezamăgitor de puține, ca să nu mai spun că erau pline de minciuni. Doar un singur detaliu făcea legătura cu Carly May: participarea la concursurile de frumusețe din copilărie. În CV-uri nu se spunea că fusese Miss Preadolescență Nebraska. De fapt, acolo se spunea chiar că e din Connecticut. *Ca și mine*, mi-am zis. Asta o împrumutase din biografia mea. Și, într-un mod cu totul și cu totul obscur, asta era tot o dovadă.

Am scos la imprimantă tot ce-am găsit: informații biografice, filmografie, poze. Am aranjat totul cu atenție într-un dosar, pe care am scris Carly/Chloe. Apoi, fără niciun motiv, l-am îndesat în fundul unui sertar, ca și cum aș fi vrut să-l ascund – de ce anume? De ochii curioșilor? Pe vremea aceea, puteam să țin și documente strict secrete ale guvernului pe noptieră, și ar fi fost în deplină siguranță acolo.

Cu toate acestea, am ascuns dosarul. Mi se părea că acesta e lucrul cel mai potrivit.

Chloe

Eram al naibii de frumușică. Destul de înaltă pentru vârsta mea zveltă, cu bucle de un blond-deschis și ochi albaștri ca safirul. Ca o zânișoară. O zânișoară sexy, ar trebui să adaug, după ce au început să mă dichisească. Asta a fost după ce Gail și-a făcut apariția. Când tata a adus-o acasă, ca să mă cunoască, lucrurile ajunseseră deja departe: ea îi acceptase cererea în căsătorie. Se vopsea roșcat, purta

lentile de contact violet și unghii lungi, roz. De la natură era plictisitoare și ștearsă, dar făcuse tot ce-i stătea în putință ca să-și adauge culoare. Totuși, ai fi zis că e Technicolor: neconvingătoare. Avea o voce țipătoare, nazală. La șapte ani, mi se părea că e un desen animat. De ce tata, care era trist și liniștit, dorise să se însoare cu un desen animat, la doar doi ani de la moartea mamei, lucrul acesta n-aveam să-l pricep niciodată. Probabil se gândise că am nevoie de o mamă sau că voi fi încântată să am frați, căci Gail se pusese repede pe treabă, așa că m-am trezit cu doi frați vitregi. Se înșela în ambele privințe, dar nu se deranjase niciodată să mă întrebe.

„Păpușico“, așa îmi spusese Gail când mă cunoscuse. „O, Carly May, ești așa o păpușică!“; se entuziasmase ea. „Hugh, nu mi-ai spus niciodată ce păpușică e!“ Tata continuase să scoată sacoșele de cumpărături din portbagaj. Mi-am dat seama de îndată că avea tendința să-l lase pe Gail să vorbească.

După ce am plecat pentru a doua oară, Gail a publicat o carte. Observați, vă rog, că n-am spus că a scris o carte. Jur că în toată viața ei n-a scris mai mult decât o listă de cumpărături. Nu, a avut un negrișor, pe Liz Caldwell, al cărei nume apare cu caractere minuscule în colțul din dreapta jos, ca semnătura unui artist; îl vezi numai dacă îl cauți. „Împreună cu Liz Caldwell“, așa scrie. Pot să-mi închipui ce însemna acest „împreună cu“: Gail stând în camera de zi, machiată de-ai fi zis că se duce la Oscaruri, cu o țigară în mână și cu toate inelele din casă înfipite pe degetele ca niște cărnăciori, vâlcărindu-se de mila propriei persoane și hrănind o viziune jalnică a propriei importanțe. Lângă ea, Liz Caldwell, prefăcându-se impresionată de înțelepciunea lui Gail și de tăria ei de caracter, consultându-și notele și dându-i din când în când câte un imbold ușor, cu reportofonul pornit lângă ea. De unde știu că Liz se prefăcea? Pentru că o cunosc bine pe Gail. De fapt, poate că Liz nici măcar n-a fost silită să-și ascundă disprețul; Gail era probabil mult prea prinsă de dramoleta ei ca să-l observe. Sensibilitatea față de emoțiile altora n-a fost niciodată punctul ei forte.